

Reisebrev nr 2

Hawaii – snart kaster vi loss

Tekst: Arild Solheim

Bilder: Reidar Hindrum, John Eirik Hindrum og Arild Solheim

Gjennom tollen

Jeg ble spurt om hva jeg grudde mest til på turen. Svaret var klart. Det var tollen i Los Angeles på vår mellomlanding på vei til Hawaii. Frykten besto i hvordan det ville gå å få morfin og andre sterke narkotiske stoffer gjennom tollen. Legen vår heime hadde utstyrt medisinkista vår med smertestillende remedier man ikke uten videre får kjøpt over disk. Jeg hadde med brev fra legen og alle legemidlene var listet opp med innhold og mengder på engelsk, men tida var knapp i Los Angeles og man frykter helst det verste.

Strategien var klar. Bård fikk gå først igjennom så pass at i alle fall han kom seg videre, så fikk jeg ta det som det kom. Jeg skulle gå på rød sone og si ifra hva vi hadde så jeg i alle fall ikke skulle bli tatt for smugling.

Jeg fant ikke noe rød sone. Der sto en toller og tok imot skjema, nikket og sendte folk videre. Jeg vant ikke mer enn å gi ham skjemaet jeg hadde fylt ut på flyet, og der sto det ingenting om narkotika. Han vinket meg videre. En meter foran meg lå friheten. Okey, sa jeg til meg selv og gikk. Det var en lettelse. Plutselig hadde vi god tid igjen.

Honolulu

Klokka var halv ni på kvelden da vi sjekket inn på hotellet på Waikiki, men forflytningen vestover hadde gitt oss 11 ekstra timer lang dag. Vi var trøtte og slitne, men vi måtte ut og ta en øl.

Vi hadde bestilt to netter på hotell på Waikiki for å få unna en del ærender i Honolulu før vi dro til Kaneohe hvor båten lå, men også for å møte sambygdinger som kom kvelden etter for å se oss vel av gårde. Først var det ærendene. Jeg gikk til Ala Wai Brokerage for å snakke med Tom som hadde hatt ansvaret for båten, mens Bård gikk for å handle utstyr hos West Marine. Så skulle vi møtes igjen på hotellrommet.

Havaiki

Neste morgen tok vi drosje til Kaneohe hvor båten vår lå.

Havaiki i Kaneohe

Havaiki i Kaneohe – "haveseiler?"

Vi ble hjertelig mottatt av Terry og Nakoa da vi kom. Ellers hadde vi litt av samme følelsen da vi kom om bord som sist, om ikke riktig like sterkt. Elektrikeren som hadde vært om bord på vedlikeholdsarbeid var som elektrikerne flest. De bare slenge rundt seg det de ikke trenger. Det var også skittent og støvete, så det første vi måtte kjøre var å rydde og vaske.

Utpå ettermiddagen, rundt solnedgang bega vi oss på skubben. Vi måtte ha mat. Vi spaserte de to – tre kilometerne til Aikahi for å handle. Før vi inntok supermarkedet, var vi innom Burger King for å tilfredsstille de mer akutte behov. Det ble en lang spaseretur tilbake med fire bæreposer med mat, øl og isterninger for å kjøle med.

Nyttårsaften på Waikiki

Følgende halvannen dagen gikk til vedlikeholdsarbeid, sliping av rust, grunning, oljing av teak og rydding vasking og systematisering under dekk. Men så nærmet vi oss nyttårsaften og da hadde vi avtalt med sambygdingene våre i Honolulu og vårt bekjentskap fra forrige tur, Suzanne og hennes samboer, Colin. Klokken to satt vi på bussen, TheBus, til Honolulu.

Første akt utspant seg på Waikikis svar på Tyholt-tårnet, en roterende restaurant, dog med et adskillig høyere luksurnivå. Her skeiet vi ut med fire retters middag. Etter det forlot våre hawaii-boer-venner oss og overlot oss til egne påfunn resten av kvelden.

Mens vi ventet på midnatt forskanset vi oss på Round Table Sports Bar. Her holdt vi motet oppe med øl og drinker mens mange av oss kjempet med øyeløkkene. Imens var det en stadig strøm av mennesker forbi på vei mot stranda. Halv tolv brøt vi opp og fulgte strømmen vi også. På hjørnet ved politistasjonen, ned mot sjøen, tok vi oppstilling. Det var svart av folk langs hele stranda fra Ala Wai til Diamond Head. Idet klokka nærmet seg tolv, hørtes stadig smell og spraking fra privat fyrverkeri bortetter stranda. Det store foregikk fra en båt ute på sjøen. Det var forresten tett med båter der ute. Lenger inn kunne vi skimte skyggene av surferne som for anledningen trosset mørket.

Nyttårsaften på "roterende bar": John Eirik, Bård, Olav

Fyrverkeri fra stranda

Da klokka hadde passert, brak det løs – den ene stjeraneraketen etter den andre. Når det kom noen riktig fine på en gang, jublet folk og applauderte. Så var det over. Folk ønsket hverandre godt nytt år og gikk. Det samme gjorde vi.

Sand Bar

Jeg våknet i femtida neste morgen. Det regnet på meg gjennom skylightet. Å regne gjorde det mesteparten av første nyttårsdag og dagen etter. Dermed fikk vi lite gjort på dekk. Vi som ville ha båten så fin som mulig til vi skulle ha med gjester til Sand Bar, en sandbanke ute i Kaneohebukta som lå tørr ved fjære sjø. Turen ble bestemt til 3. januar, og pussig nok, den dagen var været bra igjen.

Bård i gummibåten ut til Havaiki

Havaiki i Kaneohe-bukta

Vi måtte ta ut Havaiki fra den vesle havna vår før det ble for mye fjære, så jeg lå utpå og bakket mens Bård kjørte inn og hentet gjestene med gummibåten som Nakoa hadde skaffet oss siden sist.

Alle om bord på Havaiki

Snart var alle om bord, og noe med det første jeg gjorde var å tabbe meg ut som skipper. GPS'en var ikke helt stabil, noen staker var ikke markert på kartet, og plutselig sto vi med kjølen i en sandbanke. Det var ikke verre enn at vi bakket oss ut, men flaut var det likevel. Jeg håper jeg fikk gjenopprettet en del av tilliten på turen videre ut mellom labyrinten av sjømerker utover Kaneohe-bukta.

Bonden John Eirik pløyer i ukjent mark

Vi fant stedet hvor vi hadde vært nesten elleve måneder tidligere. Ankeret ble båret inn på land og pløyd ned i sanden og Havaiki fikk lov å henge med vinden. Vi badet, moret oss og rett og slett slappet av. Etter hvert skiftet vinden litt. Båten lå ikke lenger så godt. Etter et litt mindre hyggelig møte med de som hadde fortøyd ved siden av oss, dro vi opp ankeret og dro tilbake. Det var litt tidlig for det måtte passe med floa når vi skulle inn i havna. Derfor la vi oss utpå bukta og drev en halv times tid før vi gikk innover.

Imens hadde det bygget seg om en nordlig vind, frisk bris til liten kuling. Det innebar at vi ville få sterk medvind inn det trange innløpet forbi båtene i yachtklubben ved siden av og inn den trange havna. Og hvis noe gikk galt og vi ble stående i mudret, ville vi ikke få noen ny sjanse med en gang. Vi stoppet opp utenfor yachtklubben så Bård kunne dra inn med gummibåten og se om det var dypt nok i innløpet. Han kom ut og sa at det så bra ut, så dro han inn for å ta imot tampene når vi kom inn. Det var bare å gi godt med pådrag og la det stå til inn. Jeg var ikke høy i hatten da vi kjørte innover, men heldigvis, vi kom fram uten å bli hengende.

Kaneohe - Honolulu

Torsdag 5. jan var vi klar for å seile til Honolulu som planlagt, og igjen hadde vi invitert våre venner heimefra til å bli med på båttur. Vi hadde betenkt oss hvis vi visste hvordan sjøen var da vi kom ut løpet gjennom revet. Vi fikk kraftig stampesjø midt i mot. Havaiki satte baugen ned i sjøene og dro opp grønnsjø inn over dekk. Hun klarte knapt 2 knop. Men vi lovte dem bedre forhold når vi fikk runde Mokapu Point. Da ville vi få slør og kunne sette seil, og alt vil bli mye roligere.

Med sjøen i mot

Vi holdt god avstand til land

Vi nærmet oss Mokapu Pt og Mokamanu-holmene da motoren begynte å fuske. Hvis den stoppet nå, ville vi få problemer. Eneste mulighet da var å heise seil og seile tilbake inn gjennom revet. Men motoren gikk, bare med litt varierende turtall. Vi kom oss forbi Mokapu Point og kunne sette kursen mot Makapuu Point med fyret oppe på fjellhylla. Nå hadde vi vinden bakenfor tvers. Vi rullet ut begge stagseilene. Motoren fikk gå, men den hadde begynt å ta egne beslutninger, for straks etter stoppet den. Bård hadde diagnosen klar. Det var luft i dieselsystemet. Han gikk straks ned i maskinrommet og satte i gang å lufte assistert av Olav. Straks etter var alt under kontroll.

Olav skuer mot Honolulu

Honolulu

Nå gikk det ganske bra unna for seil, men det var også mange av gjestene som gjerne ville på land igjen snart, så vi guffet på med motorkraft.

I fem-tida på ettermiddagen sto vi inn på havna i Ala Wai (Vestenden av Waikiki). På tross av harde tak syntes gjestene at det var en opplevelsesrik tur, men ingen kunne tenke seg å bli med videre. Vi avsluttet turen med picnic og ankerdram på fordekket.

Siste forberedelsene

Det var nå 10 dager til vi hadde tenkt å kaste loss. Men det var mye å gjøre fremdeles, pusse rust, lakkere, kjøpe utstyr og proviant samt ordne diverse formelle saker. I skrivende stund, 10. januar, har vi gjort unna en del. Det gjenstår ennå en del kosmetisk arbeid med båten. Proviant har vi ikke kjøpt ennå og noe utstyr mangler. Men vi har blant annet rukket å kjøpe satellitt-telefon, så vi skal bli tilgjengelig til enhver tid. Om vi blir klare til 15. som planlagt, vet vi ikke ennå, men det kan bli utsettelse et par dager. Men da er det Schjetnans øy som står for tur.

Bård med malerpensel på dekk

Arild med malerpensel frisker opp navnet på båten

Dere hører fra oss igjen når vi kommer til Majuro, Marshalløyene

Vennlig hilsen fra Bård og Arild